

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 223/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. V., súdneho exekútora, Exekútorový úrad, N., zastúpeného advokátom JUDr. L. Č., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 71/2002 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 28/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2010 doručená sťažnosť JUDr. E. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 71/2002 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a postupom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 28/2008.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„V uvedenej veci bolo začaté konanie vo veci začiatkom roku 2002 na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod sp. zn. 6 C 71/02. Prvostupňový súd vydal vo veci rozsudok dňa 29. 06. 2004. Voči tomuto rozsudku podal sťažovateľ JUDr. E. V. odvolanie, na základe ktorého Krajský súd Nitra rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 29. 06. 2004 zrušil, nakoľko Okresný súd nebol vo veci vecne príslušným súdom na konanie a teda prejednával 2 ½ roka vec, kde nebol vecne príslušný. Vo veci začal konať Krajský súd Bratislava ako súd vecne príslušný na konanie.

Krajský súd vydal dňa 30. 03. 2006 rozsudok, v ktorom žalobcovi vyhovel pod sp. zn. 9 Cbi 53/05-151. Namiesto pôvodného navrhovateľa vstúpil do konania nový navrhovateľ, ktorému správkyňa konkurznej podstaty pohľadávku postúpila, a to – F., a. s... Voči rozsudku Krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 18. 12. 2007 sp. zn. 4 Obo 290/2006 sťažovateľovi v odvolaní vyhovel, žalobu odmietol a priznal mu náhradu trov. Nový navrhovateľ podal vo veci dovolanie, ktorému Najvyšší súd SR dňa 28. 01. 2010 vyhovel a spätne po dvoch rokoch potvrdil pôvodný rozsudok Krajského súdu.

Porušenie práv sťažovateľa vidíme najmä v prieťahoch v konaní, a to:

*- konanie nepríslušného súdu vo veci v priebehu 2 ½ roka /Okresný súd Nové Zámky/
- zmena právoplatného a vykonateľného rozsudku na základe dovolania žalobcu po dvoch rokoch.*

Vo veci existujú dve rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutie o odvolaní sp. zn. 4 Obo 290/2006 zo dňa 18. 12. 2007 a rozhodnutie o dovolaní sp. zn. 1 Obdo V 28/2008-191 zo dňa 28. 01. 2010, ktoré sú v právnom posúdení v absolútnom protiklade.

Máme za to, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo hrubo porušené jak na začiatku konania vo veci a/ 2 ½ roka konal vo veci vecne nepríslušný súd /, tak v konečnej fáze konania / 2 roky rozhodoval o dovolaní senát Najvyššieho súdu SR /.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Práva sťažovateľa JUDr. E. V., súdneho exekútora, Exekútorový úrad v N., vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, konkrétne právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní, ktoré začalo na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod sp. zn. 6 C 71/02 a skončilo rozsudkom Najvyššieho súdu SR o dovolaní zo dňa 28. 01. 2010 pod sp. zn. 1 Obdo V 28/2008-191, boli porušené.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd aj najvyšší súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti, z jej príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie pôvodne začalo v roku 2002 na okresnom súde, kde bolo vedené pod sp. zn. 6 C 71/2002, pričom 6. júna 2005 bola vec postúpená na ďalšie konanie miestne a vecne príslušnému Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), kde jej bola pridelená sp. zn. 9 Cbi 53/05. Proti rozsudku krajského súdu z 30. marca 2006 bolo podané odvolanie a najvyšší súd ako súd odvolací vec rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 Obo 290/2006 z 18. decembra 2007. Proti tomuto rozsudku bolo podané dovolanie, pričom najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 28/2008 z 28. januára 2010 rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 9 Cbi 53/06-151 z 30. marca 2006 potvrdil. Po doručení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 28/2008 z 28. januára 2010 účastníkom konania bolo napadnuté konanie právoplatne skončené 18. marca 2010.

Ústavný súd podľa svojej ustálenej judikatúry (m. m. II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, III. ÚS 109/03, IV. ÚS 168/04) poskytuje ochranu základnému

právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keď v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a teda k porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať, sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím (I. ÚS 167/03). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

Keďže stav právnej neistoty sťažovateľa bol odstránený právoplatným skončením napadnutého konania v čase pred podaním sťažnosti (17. máj 2010) a k porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010